

nærer, der ikke have faaet deres Lønninger forbedrede eller faaet Lønningslove siden 1899. Det er jo ogsaa ganske naturligt, mener jeg, naar en saadan Lov kastes ud, at Afgørelser, som vedrøre den, kunne blive noget forskellige; men man skulde jo mene, at naar man i Tidens Løb opdager, at der er en saa stor Forskel paa Afgørelserne i de forskellige Arbejdsgrene, maatte man efter min Mening kunne rette det, saa at det blev mere ensartet. Men det synes næsten, at i samme Grad, som selve Lovene ere midlertidige, blive Uoverensstemmelserne permanente. Jeg skal fremdrage et ganske specielt Forhold.

Jeg tillod mig i Samlingen 1902—03 at spørge den daværende Finansminister, om han ikke fandt det ubilligt, at man tog Overarbejdspengene og særlig Fortjeneste med, hvorved en Arbejders eller Funktionærs Løn bragtes op over de 1500 Kr. Der blev da svaret, at om der blev nogen Uensartethed her, var det den Slags Ting, som maatte forekomme ved en saadan midlertidig Lov, og der kunde neppe rettes noget derpaa. Jeg stillede ikke noget Ændringsforslag og agter heller ikke at gøre det i Dag, idet jeg er klar over, at ved midlertidige Love kan der blive forskellige Afgørelser, men naar man den Gang mente, at Overarbejdspenge og forskellige Tillæg for særlige Ydelser skulde lægges til Lønnen, selv om Arbejdslønnen derved blev bragt over de 1500 Kr., saa maa vel altid Overarbejdspengene lægges til, uanset om Arbejdslønnen derved kommer op over eller ned under de 1500 Kr. Men det sker ikke. Den ærede foregaaende Taler sagde rigtignok, at man paa Orlogsværftet fortolker Loven liberalt med Hensyn til Dyrtidstillæg, og for saa vidt man er gaaet til at give det til alle Arbejderne derude, er det rigtigt; men hvad dette specielle Forhold angaar, er det ikke rigtigt. Thi naar en Arbejder eller Funktionær her faar Overarbejde i en længere Tid, og der derved muligvis opstaar Fare for, at hans samlede Aarsløn skulde komme op over de 1500 Kr., saa stopper man op med Udbetalingen af det midlertidige Lønningsstillæg. Naar han de 1500 Kr., faar han det ikke. Men ved Lønninger omkring 1,000 Kr. regner man ikke Overarbejdspengene med. Det synes derfor, at man har gjort sig det til Princip at regne Overarbejdspengene med, naar man derved kan komme op over 1500 Kr., medens man undlader det, naar man der-

ved kan komme ned under 1,000 Kr. Det er en Vilkaarlighed, som man skulde holde sig for god til.

Der er adskillige mærkelige Ting, som almindelige Mennesker ikke kunne forstaa, i alt Fald ikke Arbejdere. Der er saaledes dette, at naar de have en Aarsindtægt paa ca. 1000 Kr., f. Eks. 1002, som adskillige af de første Klasses Haandværkere have, faa de ikke Tillæg af de fulde 1000 Kr., men faa kun 88 Kr. i et helt Aar. Det er ganske vist kun 8 Kr., det drejer sig om, men det er dog ogsaa Penge for en Arbejder. Men der ere flere andre Mærkeligheder. Man har der ude inddelt sig et Aar for sin egen Mund, idet man inddeler Aaret i 293 Dage. De faste Arbejdere faa udbetalt Lønningstillæget maanedsvist, de private Arbejdere ugevis. Naar nu en privat Arbejder har været syg en Uge, faar han for denne Uge ingen Løn, og som Følge deraf heller intet Lønningstillæg, men han faar det heller ikke senere, selv om hans Aarsindtægt er oppe ved de 1000 Kr. eller der omkring. Kort sagt, han snydes for Lønningstillæg af sin samlede Aarsløn. Ret og Billighed maatte dog tale for, at naar en Mand har været der et Aar, maatte han have Lov til at faa opgjort sin samlede Aarsindtægt og faa Lønningstillæg udbetalt derefter, altsaa faa det, han havde til gode for Resten, ved Aarets Slutning; men det sker ikke. Jeg henstiller, at man søger at bringe Mening i dette Forhold ved at godtgøre Folk, som ikke have faaet deres fulde Tillæg i Aarets Løb, Resten, naar deres Arbejdsaar er forbi. Et lille Fædteri, jeg skal omtale, er ogsaa meget karakteristisk for den Maade, hvorpaa man behandler denne Sag. Før have de private Arbejdere faaet udbetalt Lønningstillæg efter 33 Øre pr. Dag, det bliver 96 Kr. 69 Øre i et Aar; men dette Tab af 69 Øre aarlig pr. Arbejder kunde Statskassen ikke bære, saa forandrede man det, afrundede ned efter til 32 Øre, saa det blev 93 Kr. 76 Øre. Ja, det er kun 2 Kr. 24 Øre, hver Arbejder taber, men det var kun 69 Øre, Statskassen gav mere, og Arbejderen har Ret til at faa de 2 Kr. 24 Øre. Ogsaa her er der en Ulempe, som jeg vil henstille, at man søger at rette.

Jeg henstiller altsaa, at man gaar en af Vejene. Vil man fremdeles tage Overarbejdspengene med, naar Lønnen derved kommer op over 1500 Kr., saa at der undrages den vedkommende Arbejder eller Funktionær Lønningstillæg, bør man dog vel ogsaa tage Overarbejdspengene med,